

ще вди натъ връва. Всичко наопъки ще обърнатъ. Но да сж живи и здрави, че въ тѣхъ ми е надеждата!

Въ това време се втурна лудешки въ стаята едно момче.

— Добро утро, дѣдо Димо! Все съмъ тичалъ, да не закъснѣя. А то — подранилъ съмъ — никой още не е дошелъ.

— Харно си дошелъ, Панчо, по-рано, но по-мирно ходи! Никой те не гони... Ама защо не повика нашъ Митка!

— Бързахъ. Страхъ ме бѣше да не закъснѣя. А, ето го и него, — извика на влизашия Митко, внукътъ на дѣдо Дима, неговиятъ любимецъ и гордостъ. Митко и Панчо бѣха вѣрни и нераздѣлни другари. Навлѣзоха и други деца, съ закачки и викове.

— Е, много отъ рано почнахте караницитѣ и лудорииѣ си, — престорено имъ се скара дѣдо Димо. — Хайде всички навънъ! Още е рано. Развиваки сте се като въ наше време, у свободно „нашенско“. Учителътъ само това и чака, та да му заиграе пръжката. Хайде, излизайте де!

Деца не искаха да излѣзатъ и се стѣлпиха около стареца. Изгърваната отъ него дума „нашенско“ имъ подсказа, че той не е толкова сърдитъ, колкото искаше да се покаже. Панчо се осмѣли и го запита:

— Наистина, бе дѣдо Димо, учителътъ е станалъ много сърдитъ. Не ще е само отъ насъ. Нѣщо друго трѣбва да има? Ти не знаешъ ли?

— Какво мога да зная, Панчо, когато цѣлъ день съмъ въ училището и слушамъ

неговитѣ караници, — колебливо отклоняваше отговора си дѣдо Димо.

Но децата не го оставяха, а настойчиво искаха да имъ каже тайната, която тѣ мислѣха, че крие отъ тѣхъ.

— Дѣдо Димо, ти толкова много работи знаешъ, та това ли да не знаешъ? — подкани го единъ ученикъ.

— Пъкъ и да зная нѣщо, на васъ ли да го кажа? — все още разколебано се опъваше дѣдо Димо. — Тукъ ли му е мѣстото? Въ днешнитѣ тревожни времена не всичко и на всѣкого се разпрavia.

— Е, че ние какви сме? Не сме ли българи? — отвърнаха нѣколко ученика.

— Чу ли, какво казаха тѣзи приятелчета? — намѣси се най-после и Митко.

— Чухъ и много драго ми стана.

— Като е тѣй, кажи какво знаешъ, какво става по насъ. Тия всички сж отъ „нашитѣ“. Ние съ Панча сме ги посветили въ „тайната“.

— Е, то се видѣ, че трѣбва всичко да знаете. Ще ви кажа нѣщо много важно и радостно, докато не е дошелъ още учителътъ. Я, Митко, иди до вратата и гледай за него. Зададе ли се, дай знакъ... Момчета, скоро война ще има...

— Война ли? Съ кого? — извикаха изненадано нѣколко ученика.

— Германцитѣ съ сърбитѣ. Дойдатъ ли германцитѣ тукъ, ще дойдатъ и нашитѣ братя българи.

— Ура! Свърши се вече тиранията! — завикаха всички, обхванати отъ луда радостъ.

— По-кротко, деца. Запазете радостта си за оня день, когато ще изгрѣ нашата свобода... Въ миналата голѣма война